

КО ЈЕ КО

Нарине Јурјевна Абиарјан (Նարինե Աբիարյան; 1971, Берд, Јерменија), дипломирала је руски језик и књижевност на Државном универзитету за лингвистичке студије у Јеревану. Ауторка је осам књига, укључујући и награђену трилогију о Мањуни, брзоплетој и проблематичној једанаестогодишњакињи у малом јерменском граду Берду (награда за е-Рукопис и Руска књижевна награда 2011). Њена друга књига за децу *Семјон Андрејич, хроника у жврљојинама* добила је од Фонда „Прохоров“ награду Дечја нова књижевност БАБУ-НОС (Новая русская словесность) за најбољу дечју књигу 2013. године. За роман *Три јабуке с неба ѓадоше* 2016. године добила је угледну награду „Јасна пољана“. Роман је продат у преко 200.000 примерака. Уредница је неколико антологија модерне руске прозе. Од 1993. године живи у Москви са супругом и сином.

Милејџа Аћимовић Ивков (1966, Богатић), дипломирао и магистрирао српску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Пише поезију, есејистику и књижевну критику. Објавио је збирку поезије *Дно* (1995), за коју је добио „Бранкову награду“ и три књиге књижевнокритичких текстова *Свети и ѓесма* (2010), *Песничке зајонејке* (2011) и *Трајови чиињања : кријичка хроника нефикцијске ѓрозе : (1992–2009)* (2020). Добитник је Награде „Милан Богдановић“ за књижевну критику. Био је уредник *Књижевној мајазина*. Живи у Београду.

Дејан Ацовић (1970, Горњи Милановац) класични је филолог, библиотекар и књижевни преводилац, члан Удружења књижевних преводилаца Србије. Након послова у образовању и култури (Културни центар и Гимназија у Горњем Милановцу), активније се бави књижевним превођењем те објављује у серијским и монографским публикацијама. Преводи са старогрчког, латинског, француског, енглеског и савременог грчког језика.

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне, мастер и докторске студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Домеји* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имѓерајив новума: Први свејски рај у срјској и анилоамеричкој међурајној ѓрози* (2021), приредио књигу *Проза о ѓрози: фрајменји о крајкој ѓричи* Давида Албахарија (2017), антологију *Сићушне ѓриче: срјска микројрича* (2021) и панораму *Последња Ајшари ѓенерација: ѓанорама новосадских ѓрозаиста ѓенерације осамгесејих* (2021). Живи у Новом Саду.

Влаган Бајчејџа (1985, Босанска Крупа), дипломирао је на Групи за српску и светску књижевност Филолошког факултета Универзитета у Београду, где је завршио мастер и докторске академске студије. Виши је научни сарадник Института за књижевност и уметност у Београду на Одељењу за историју српске књижевне критике и метакритике. Књиге: *Борислав Михајловић Михиз: кријичар и ѓисац* (2021) и *Non omnis moriar: о ѓоезији и смрјиу ојусу Владана Деснице* (2022). Живи у Београду.

Ида Берјел (*Ida Börjel*; 1975, Лунд, Шведка), прву збирку песама *Sond* објавила је 2004. Следе збирке песама *Skåneradio* (2006), *Konsumentköplagen: juris lyrik* (2008) и *Ma* (2014). Добитница је низа књижевних награда: *Katapultpriset* (2005), *Mare Kandre-priset* (2008), *Sveriges Radios Lyrikpris* (2010), *Erik Lindgren-priset* (2015). Збирка песама *Ma* номинована је за Аугустову награду 2014.

Софија Борковић је ауторка и менторка креативног програма *Живеји иласно (zivetiglasno.com)*, кроз који води уметнике и ствараоце на пут ка откључавању сопствене душе, уметничког изражаја и плодносног живота.

Бојан Васић (1985, Банатско Ново Село), објавио је следеће збирке песама: *Срча* (2009), *Томашо* (2011), *Ицџус* (2012), *13* (2013), *Дејтроиш* (2014), *Волфрам* (2017), *Тојло биље* (2019) и *Бриг* (изабране песме, 2021). Добитник је награда „Матићев шал“, „Млади Дис“, „Мирослав Антић“, „Васко Попа“. Живи у Панчеву.

Њеиш Вуковић (1993), студирао Компаратистику на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише прозу. Објављивао по часописима; заступљен у зборницима *Сџуденџске ѓриче 2021* (избор најбољих прича са конкурса ЈП Службени гласник) и *Рукојиси 45* (зборник поезије и кратке прозе младих са простора бивше Југославије) Дом омладине, Панчево 2022. Живи у Новом Саду.

Владимир Гвозден (1972, Нови Сад) ради као ванредни професор на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Објавио је следеће књиге: *Јован Дучић ѓуџојисац: ојлед из имајолојије* (2003), *Чинови ѓрисвајања: од џеорије ка ѓрајмаџици џексџа* (2005), *Књижевност, кулџура, уџојија: ојледи* (2011), *Срџска ѓуџојисна кулџура 1914–1940*. (2011), *Nine Serbian Poets/Девеџ срџских ѓесника* (антологија, 2012), *Књижевност и ојџор* (2015), *Анаџомија робе: ојледи из криџике ѓолиџичке економије* (Са Алпаром Лошонцем, 2016) и *Комџарџивна књижевност и кулџура – криџички увод* (2019); уредио је *Прејледни речник комџарџивне књижевности и кулџуре* (2011, заједно са Бојаном Стојановић Пантовић и Миодрагом Радовићем) и приредио темат *Поља посвећен В. Г. Зебалду* (2011). Преводи са енглеског језика. Живи у Новом Саду.

Рагмила Гикић Пејровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Ојџвориџе Јеленине ѓрозоре* (1978), *Намасџе, Инџио* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој ѓори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разјовори о Инџио* (1989), *Прејиска Милице Сџојаџиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искусџва ѓрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене ѓрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У ѓоџрази за џлавним јунаком* (2003; приче), *Срџкињин круј кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милице Стојадиновић Српкињи), *Библиоѓрафија раѓова о Милице Сџојаџиновић*

Срџкињи (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здрово, Инџио* (2008), *Живоџ и књижевно дело Милице Сџојаџиновић Српкиње* (2010), *Сџара ѓрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А ѓде је Чехов? – разјовори о ѓрози* (2015), *Вијејшнам и девеџ змајева* (2016), *Криџика ѓамћења* (2017), *Кубанске ѓријаџеџице* (2020) и *Дневник Анке Обреновић (1836–1838)* (2021). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“, „Љуба Ненадовић“. Живи у Новом Саду.

Владислава Горџић Пејковић (1967, Сремска Митровица), редовна професорка енглеске и америчке књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, где држи курсеве из области шекспирологије и савременог англоамеричког прозног стваралаштва. Бави се књижевном теоријом и историјом, књижевном критиком, публицистиком и превођењем са енглеског. Магистрирала је на прози Рејмонда Карвера на Филолошком факултету у Београду године 1994, а докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду 1998. на теми „Прича и приповедање у краткој прози Ернеста Хемингвеја“. У највише академско звање, звање редовног професора, изабрана је у октобру 2008. године. Пише студије, есеје, књижевну критику и преводи с енглеског (С. Џоунс, Е. Бити, Е. Барџис, Е. Хемингвеј, В. Шекспир, В. Ален и др.). Објављене књиге: *Синџакса џишине: ѓоеџика Рејмонда Карвера* (1995), *Хеминџеј – ѓоеџика крајџке ѓриче* (2000) *Коресџонденџија – џокови и ликови ѓосџомерне ѓрозе* (2000), *Виџџуелна књижевност* (2004), *Књижевност и свакодневица* (2007), *Виџџуелна књижевност II* (2007), *На женском конџиненџу* (2007) *Формаџирање* (2009), *Мисџика и механика* (2010) *Увод у родне џеорије (уџбеник, ѓруџа ауџџора)* (2011). Живи у Новом Саду.

Роберџа Даујунџ (1970; Вал Бадија, Јужни Тирол, Италија), италијанска песникиња, која је своју прву збирку непреводивог наслова *OscuraMente* (где је заправо прилог који означава нешто нејасно и тајанствено графички сугерисан као синтагма која означава мрачан (*oscura*) ум (*mente*)), објавила је 1993. Друга поетска књига *La carezzata mela* (*Помажена јабука*) изашла је 1999. *Земља више од раја* (*La terra piú del paradiso*) збирка

је поетских текстова која је лансира у орбиту савремене италијанске књижевности, након које следе и збирке *Блаженства болести* (*Le beatitudini della malattia*, 2013), у којој тематизује свакодневни живот уз особу која болује од Алцхајмерове болести и *Sincore* (2018).

Ники Ђовани (*Nikki Giovanni*; 1943, Тенеси, САД), афроамеричка песникиња. Завршила је студије историје на Универзитету Фиск у Нешвилу, првом афроамеричком универзитету основаном 1866. године. Предаје на универзитету у Блексбургу у Вирџинији (*Virginia Tech*), док на многим америчким универзитетима држи предавања као гостујући професор. Од 1968. године, кад је као самиздат изашла њена прва збирка поезије *Black Feeling, Black Talk*, објавила је преко двадесет збирки поезије, као и поезије за децу, и низ књига есеја. Добитница је великог броја награда.

Нина Живанчевић (1957, Београд), списатељица и преводитељка. Објавила је следеће књиге поезије: *Песме* (1982), *Мотиви који расту* (1984), *Гледајући књије независних издавача* (1985), *Дух ренесансе* (1989), *Песнички диван* (1995), *Миношаур и лавиринт* (1996), *Слово Пи* (2004), *Крајем века* (2006), *Исцељење* (2011) и *Умешношћ хвањања бумеранга: изабране и нове песме* (2013). Књиге прозе: *Византијске приче* (1995), *Продавци снова* (2000), *Као што већ рекох* (2002), *Орфејев повратак* (2003), *Крајем века* (2006), *Оно што се ђамти* (2017), као и књигу разговора *Изненадни блесак* (2009), те студије *Црњански и његов чинталац: (рецејција Црњансковој дела у свету)* (2012), *Вештачка интелигенција и природна интелигенција* (2021), *Оно што се види (филмске критике и есеји 2009–2019)* (2022) и *Номадкње – четрнаест умешница са ексјусловенских простора* (2022). Поезија и проза превођена јој је на више светских језика. Приредила је и превела антологију америчке поезије *Нови Гласови* и превела *Приче о обичном лудилу* Чарлса Буковског, *Тезину* и *блајорносии* Симон Веј и др. Живи у Паризу.

Милица Илић (1972, Сремска Митровица), дипломирао је на Правном факултету Београдског универзитета и апсолвирао на Богословском институту Српске православне цркве. Пише кратке приче, приповетке, новеле, романе, есеје, сатиру, позоришне и радио драме. Члан је Удружења

књижевника Србије. Сарађује или је објављивао у четрдесетак књижевних, богословских, историјских и других часописа, у којима је објавио око сто педесет текстова. Заступљен је у више заједничких издања и зборника. Добитник је више књижевних признања. Објавио је књиге прича *Зајадно–источни диван* (2003) и *Лавиринт без излаза* (2014), романе *Повести о ајокрифу* (2014) и *Освић дана осмој* (2015), монографију *Село Босућ у Срему* (2012), радио-драме *Повијестици ђирја Свејоја Саве* (2014) и *Ђорђе Ђурчија* (2015).

Данијела Јовановић (1975, Шабац), дипломирала је на Одељењу за историју на Филозофском факултету у Београду. Објављен јој је роман *Вашира* (2008); историјска студија *Роми у Јеврејском лојору Земун 1941–1942* (2012); збирка поезије *Рег овоја, рег оноја* (2018) и књиге превода: *Афроамеричка поезија*, избор и превод (2015); Брајан Хенри, *Карантин* (2010); Енес Халиловић, *Leaves on Water* (2009). Живи у Београду.

Тершко Клариф (1955, Горњи Вукшић, БиХ), студирао латински и италијански језик на Филозофском факултету у Загребу. У периоду од 1993. до 2013. године радио је као уредник светојеронимских издања: пучкога годишњака *Даница* и двомесечника *Марулић*, те осталих публикација тога издавача. Члан је Друштва хрватских књижевних преводилаца и хрватског ПЕН центра. Превео је следећа дела Прима Левија: *Зар је то човек*, *Трајање за коријенима*, *Shetá*, *Ушћољеници и сјашени*, потом Маргерите Гуидачи: *Славенски ноћес*, *Исенхеимски олтар*, *Крижни ђуш људскоја рода*, као и неколицине швајцарских аутора италијанскога говорнога подручја (Приска Агустони, Вани Бјанкони, Аурелио Булети, Ренато Мартинони, Алберто Неси, Фабио Пустерла, Дубравко Пушек, Антонио Роси). Живи у Загребу.

Тања Крајугевић (1946, Сента), дипломирала је и магистрирала на Филолошком факултету у Београду, на групи за Општу књижевност са теоријом књижевности. Објавила је преко двадесет књига поезије и девет књига есејистичких и књижевно-критичких текстова. Заступљена је у више антологија савремене српске поезије у земљи и иностранству. Песме су јој превођене на енглески, немачки, шпански, мађарски, холандски, бугарски, македонски, словеначки, руски, белоруски и есперанто. Више од петнаест година бавила се

издавачким радом. Добитница је значајних домаћих признања. Живи у Земуну.

Рефик Личина (1956, Радманци, Црна Гора), живео је и радио у Новом Пазару као библиотекар, а од 1994. живи у Лунду (Шведска). Пише поезију, прозу, преводи са шведског, углавном поезију. Објавио је пет књига превода: *Прислушкивања*, избор песама Бенгта Емила Јохнсона (2010; награда за најбољи превод на Међународном сајму учила и књига у Сарајеву 2011), *Анџолоија модерне шведске поезије и Изабране њесме* Магнуса Вилијам-Олсона (2014), *Пути у средишње земље и групе њесме* Ларса Густафсона (2016) и *Изабране њесме* Томаса Транстремера (2018).

Љиљана Малешин Војводић (Нови Сад), завршила студије књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Чланица је Српског књижевног друштва и Друштва књижевника Војводине. Пише романе, приповетке, путописе, есеје и тзв. уметничке књиге/ књиге уметника. Учесница је интернационалних резиденцијалних и истраживачких пројеката у Јапану, Русији, Аустрији, Шпанији, Португалији, Француској, Латвији, Финској, Шведској, Финској, Норвешкој, на Исланду и Гренланду. Награђивана је за свој књижевни рад: Награде Андра Гавриловић и Милутин Ускоковић, стипендије Министарства иностраних послова Аустрије и Финске, Амбасаде Норвешке и Финске, норвешке литерарне агенције НОРЛА, ЕУ Јапан Феста из Токија, Музеја Упернавик на Гренланду и др.

Дубравка Мајковић (1982, Ариље), дипломирала је на Филолошком факултету у Београду. Од 2019. је уредник књижевног програма АРЛЕММ-а, који је организује и модерира. Сарађује с часописом АРЛЕММ манифестације од његовог првог броја. Објавила је књиге: *Имам и немам* (2006), *Сенџименџална кухиња* (2012) и *Млеко* (2020). Живи у Београду.

Ненад Милошевић (1962, Земун), објавио је следеће књиге песама: *Посианоси* (1992), *Умањења* (1996), *Јурећи у рај* (2000), *Месџа* (избор из поезије, 2004), *Песме са Саве и Дунава* (2005), *Time code* (2009), *Воде и вејрови* (2012) и *Песме из лимба* (2018). Објавио је књигу *Из музеја шумова* (антологија новије српске поезије 1988–2008, Загреб, 2010), као и књигу микроесеја *Луђајућа љанеџа*

(2014). Добитник је награда „Биљана Јовановић“ и „Бранко Миљковић“. Био је уредник за поезију у листу *Књижевне новине* од 1998. године до 2001. године, као и стални сарадник и један од уредника у часопису за женску књижевност *ProFemina*. Писао је есеје и књижевну критику у часописима и магазинима као и за Телевизију Београд. Пише сценарије и режира документарне садржаје. Завршио је Факултет политичких наука у Београду. Ради као уредник у Редакцији документарног програма Телевизије Београд. Појединачне песме превођене су му на неколико светских језика. Такође, заступљен је у неколико антологија српске поезије на страним језицима као и у неколико домаћих антологија.

Хајица Мујкановић (1973, Зеница), студирао је на Педагошкој академији у Зеници и Филозофском факултету у Сарајеву на Одсек компаративна књижевност / библиотекарство. Радила је у школству и у Опћој библиотеци у Зеници дуги низ година. Од 2014. године живи и ради у Шведској. На Универзитету Малмо дипломира 2020. године и стиче звање наставника математике и природних наука. Преводи са шведског савремене ауторе (Sonja Åkesson, Niklas Törnlund, Kristina Lugn, Bruno K Öijer, Marie Silkeberg, Ida Börjel).

Душан Пајин (1942, Београд), филозоф и естетичар, професор универзитета. У свом научном раду бави се превасходно уметношћу, филозофијом и културом далеког Истока. Дипломирао је на Филозофском факултету у Београду 1968, а докторирао у Сарајеву 1978. године. Прве текстове почео да објављује 1963. у *Свијугенију* (ликовне критике и есеје). Од тада објавио више од 500 библиографских јединица – студије, чланке, критике и приказе – у нашим и страним часописима (Енглеска, САД, Кина, Француска итд.), као и дванаест књига из области историје културе и филозофије уметности, као и збирку поезије на кинеском. Приредио је дванаест књига, укључујући *Анџолоију јуџословенске поезије – 1950–95* (објављена кинеском – 1997, Тајпеј, 1998, Пекинг). Бави се и сликарством. Радио је као уредник у „Нолиту“, а био је и главни уредник часописа *Културе Истока* (1983–1992). Од 1994. је ванредни професор, а у периоду 1999–2009, редовни професор Факултета ликовних уметности у Београду за предмет Филозофија уметности. Од 2009. године је у пензији. Живи у Београду.

Мелина Панаојовић (1974, Нови Сад), дипломирала је, магистрала и докторирала на Одсеку за славистику Филозофског факултета у Новом Саду, на ком је и запослена као доцент на предметима Руска књижевност 19. и 20. века. Бави се књижевном рецепцијом, превођењем, руском авангардом. Преводи савремену руску прозу (Алексеј Иванов, Игор Јаркевич, Евгеније Гришковац, Михаил Шишкин, Татјана Толстој, Павел Крусанов, Александар Генис...). Живи у Новом Саду.

Бојан Пејаковић (1978), завршио студије Српске књижевности и језика на Филозофском факултету у Новом Саду, где живи и ради.

Милан Радоичић (1999, Лесковац), студент је четврте године Филозофског факултета у Новом Саду на Одсеку за српску књижевност и језик. Пише књижевне приказе и есеје. Периодично објављује у *Лешојисус Мајшице српске*, на порталу *Poenta.net*, као и у часопису *Свеске*. Један је од организатора Новосадског фестивала књиге. Живи у Новом Саду.

Маја Ројач Сјанчевић (1973, Нови Сад), докторирала на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Пише студије, есеје и књижевну критику. Објавила је студије *Фидураљности и фидураљности* (2008) и *Историја, исцудологија, фама* (2010). Објављује критичке текстове у периодичи. Живи у Новом Саду.

Жарка Свирчев (1983, Сента), научна је сарадница у Институту за књижевност и уметност у Београду. Основне и мастер студије је завршила на Одсеку за српску књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Докторирала је на Филолошком факултету у Београду. Објавила је научне монографије: *„Ах, њајиденјијешј!“ – Деконструкција родних сјереојија и сјваралашију Дубравке Урешић* (2010), *Винаверова књижевна рејублика* (2017), *Порјреј ирејходнице: Драја Дејановић* (2018) и *Аванјардјсјкиње – Ојледо (срјској) женској аванјарној књижевности* (2018).

Марије Силкеберј (*Marie Silkeberg*; 1961), пише поезију, есеје, драмске текстове. Преводи с француског, енглеског и данског. Важније збирке: *Akustik Alhambra* (1994), 23:23 (2006), *Material* (2010), *Till Dammaskus* (с Гајатом Алмадуном, 2014), *Atlantis* (2017). Добитница више књижевних награда.

Зорана Симић (1992, Брус), докторанткиња је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, где је завршила и основне и мастер студије (Општа књижевност и теорија књижевности). Тренутно је ангажована на пројекту Института за књижевност и уметност намењеном изучавању књижевне периодике, као стипендисткиња Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Живи у Београду.

Срђан Срђић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и сјварности у Џонајана Свифта*. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев“ у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „Јован Поповић“ из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Кикинда Short*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта *www.бестселер.нет*, а добитник је и прве награде за прозу на конкурсурењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мрјво јоље* (2010), *Сајори* (2013), *Сребрна мајла јага* (2017) и *Љубавна јесма* (2020), збирке прича *Есјирандо* (2011) и *Сајоревана* (2014), као и књигу есеја *Зайси из чјијања* (2014).

Виолеја Сјојменовић (1980, Пожаревац), дипломирала је на Катедри за општу књижевност са теоријом књижевности Филолошког факултета у Београду. Објављује огледе из историје књижевности, књижевну критику и преводе са енглеског језика у периодичи. Ради као библиотекар. Живи у Бору.

Александар Чанцев (*Александар Владимирович Чанцев*; 1978, Москва, Русија), јапанолог, књижевни

критичар, прозаиста, есејиста-културолог. Дипломирао је на Институту азијских и афричких земаља Московског државног универзитета. Доктор је наука, стручњак за естетику Јукија Мишиме. Заузео је прво место на Међународном Волошинском конкурсима (2008), добитник је Награде часописа *Нови свећ* и Награде „Андреј Бели“ (2020). Аутор је седам књига и око триста публикација у водећим часописима. Ради у области руско-јапанског бизнис дипломатије. Живи у Москви.

Јасна Шамић (1949, Сарајево), босанскохерцеговачка и француска списатељица, оријенталисткиња, преводитељка, књижевна критичарка и књижевна историчарка, драматуршкиња и ауторка (режисерка) позоришних представа и документарца. Живи у Паризу. Дипломирала је на Филозофском факултету у Сарајеву на Групи за Турски језик и књижевност и Арапски језик и књижевност. На истом факултету је студирала и персијски језик као трећи оријентални језик. Магистрирала је на истом факултету, одбранивши магистарску тезу из области опште лингвистике. Била је стипендиста Француске владе за израду доктората у Паризу. Докторирала је на Сорбони, стекавши докторат из области суфизма и историје Босне. Од 1992. године, дефинитивно се настанила у Француској, у Паризу где и данас живи и ради, и то као слободна уметница, бавећи се писањем и прављењем документарца и позоришних представа. Приређене антологије: *Анџолологија савремене француске књижевности* (1997) и *Анџолологија босанске књижевности*. Објавила је

двадесетак књига на француском језику, као и књиге *Исјечени шренуци* (поезија, 1973), *У хладу грује коже* (поезија, 1980), *Из забиљежака Бабур Шаха* (поезија и проза 1986), *Мисџички Ерос – Јунус Емре* (научна студија, критичко издање уз превод поезије турског суфијског пјесника, 1990), *Париски рајни дневник* (политички есеји, 1994), драме *Сјећање на животи* (1995) и *Град љубав смрти* (1995), *Мраз и њејео* (роман, 1997), *Валцер* (приповетке, 1998), *Босански њавиљон* (роман, 2000), *Соба с њо-љегом на океан* (роман, 2001), *Париз Сарајево 1900* (монографија, 2001), *Порџреџ Balthazara Casigliopona* (роман, 2002), *Драме* (2006), *Царсџво сјенки* (роман, 2007), *На Сени барка* (приче, 2007), *Мисџика и „мисџика“* (филозофски есеји, 2010, допуњено издање 2015), *Мозарџ* (роман, 2013), *На њосџељи од сна* (поезија, 2015), *Прегјели луџајуџих душа* (роман, 2017), *Царсџво сјенки* (поезија, 2018), *Сјејџло мрака* (поезија, 2018), *Девеџи вал* (роман, 2018), књига прича за децу *Меџо џрекинуо сеоску иџилу* (књига прича за децу с илустрацијама Марија Микулића, 2018).

Василиса Шљивар, доцент на Катедри за славуистику Филолошког факултета Београдског универзитета, где изводи наставу из предмета посвећених проучавању руске књижевности XX века и руске културе. Докторирала је на апсурдној поетици прозног стваралаштва Владимира Казакова. Учествовала је на бројним конференцијама у земљи и иностранству и објавила низ научних радова у релевантним часописима. Бави се превођењем.